

[Busch-Jensen.]

der kunde være Tvivl af den ene eller den anden Art. Oversigten opstiller systematisk alle Ankedommene efter de Forhold, som de dømte er tiltalt for, og den redegør kort for det væsentlige i hver Sag og nævner Størrelsen af den Straf, som er idømt, eller at Sagen er faldet ud til Frifindelse. Jeg har i den knappe Tid, jeg har haft til Raadighed, gaaet disse Domme igennem, og det er ikke faldet mig i Øjnene, at nogen er dømt med Urette eller idømt strengere Straf, end han har fortjent. Det forekommer mig, at vi her staar ved det centrale i Sagen, og at det er paa dette Grundlag, at en fornyet Prøvelse skulde ske, eller rettere sagt, at man skulde afgøre, om der i det hele taget var noget at prøve paa ny. Da vi kun har den Vejledning, som vi har gennem Hurwitz-Udvalgets Betænkning, saa har vi ingen virkelig Vejledning faaet, men er blevet vildledt.

Det er saa heldigt for mig, at den Betragtning, som jeg hele Tiden har anlagt, ogsaa her falder sammen med de Betragtninger, som Højesteretsdommer Preisler Knudsen har gjort gældende i den Artikel, som jeg allerede flere Gange har nævnt. Højesteretsdommeren siger, at Reglerne om Frakendelse af almen Tillid maaske kan ændres eller lempes saaledes, at der gives Justitsministeriet Beføjelse til ved Straffafsoningens Afslutning at gengive de domfældte visse af de tabte borgerlige Rettigheder, hvorimod det formentlig bør forhindres, at de nogen Sinde generhverver de politiske Rettigheder, Valgret o. s. v. Med Formandens Tilladelse vil jeg gerne citere, hvad Højesteretsdommer Preisler Knudsen videre siger:

Højesteretsdommeren skriver:

„Saafremt Revisionshensigterne skulde være videregaaende, maa jeg derimod saa indtrængende som muligt advare derimod. Jeg maa advare imod at ændre ved Deliktsbeskrivelserne,“

— det vil sige Beskrivelserne af de enkelte Forbrydelsesarter —

„og jeg maa advare imod at ændre ved Strafferammerne. Saadanne Ændringer vil efter min Formening føre til det rene Kaos, navnlig naar man tager i Betragtning, at Loven nu har været anvendt i ca. $\frac{1}{2}$ Aar.“

— Nu har den været anvendt i 8 Maaneder. —

„De Resultater, der er opnaaet ved Lovens Anvendelse i Praksis, har vist i det store og hele været rimelige og forsvarelige, og hvad særlig Strafferammerne

angaar, har Domstolene gennemgaaende forstaaet at anvende dem med Lempe.“

Med disse Ord af Højesteretsdommeren kunde jeg i og for sig afslutte det, som jeg har at sige om Straffelovstillægget. Jeg vil dog for en Ordens Skyld sige endnu et Par Ord om Lovforslagets § 2. Det er mig ufatteligt, at man uden at give os de Oplysninger, som foreligger om de Domme, der allerede er afsagt — jeg henviser her igen til „Juristen“ for den 23. Januar —, altsaa at man uden at give os disse Oplysninger for Alvor vil forelægge os et Forslag om, at alle de afsagte Domme skal revideres, og at denne paatænkte Revision ikke skulde ske ved Anke og i offentlige Retsmøder, men i Ankeudvalgets lukkede Møder og uden Domsforhandling ved Anklager og Forsvarer. Herom finder jeg ikke Anledning til paa nuværende Tidspunkt at gøre flere Bemærkninger.

Foruden Ændringsforslaget til Straffelovstillægget har den højtærede Minister ogsaa forelagt et Ændringsforslag til Retsplejelovstillægget. Det indeholder et Par Bestemmelser, som vi kan tale om i det Udvalg, jeg senere skal tillade mig at foreslaa nedsat. Der er ogsaa i Forbindelse med Retsplejeloven en enkelt Ting, som jeg vil opholde mig ved et Øjeblik. Som bekendt indeholder Retsplejelovstillægget i § 5 en Bestemmelse om, at naar der foreligger skellig Grund til at sige en Person efter Straffelovstillægget, skal han holdes fængslet, indtil Sagen er afgjort. Denne Bestemmelse fik en ubetydelig Ændring ved Lov Nr. 599 af 21. December 1945.

Hurwitz-Udvalget stillede i sin Betænkning Forslag om, at denne Bestemmelse i § 5 skulde ophæves, og det med den Begrundelse, at der ikke er tilstrækkelig Grund til i Landsförræderisager at gøre Afvigelse fra Retsplejelovens almindelige Regler om Varetagtsarrest. Dette Ændringsforslag har den højtærede Minister ikke taget med i sit Lovforslag, fordi Ministeren erindrer, hvorledes det gik hans første Ændringsforslag til Retsplejelovstillægget. Jeg har paa et tidligere Tidspunkt af min Tale omtalt Højesteretsrådgiver, Dr. jur. Hartvig Jacobsens Indlæg paa Kriminalistforeningens Møde. Ved den samme Lejlighed sagde Dr. Jacobsen, at Retsplejelovstillæggets § 5, Bestemmelsen om den ubetingede Varetagtsarrest, var en Skamplet paa dansk Retspleje. Andre brave Mennesker, som ikke har fattet, hvad det drejer sig om, kan maaske nære den samme Opfattelse, og det kan derfor være nyttigt at retlede Begreberne.